

Naine

JW

January 20, 2014

Olgem ausad - tänapäeva inimesele pole enam jäänud eriti palju asju, mille nimel elada. Kogu maakera on kaardistatud, meie galaktika ning nähtav osa universumist takkapihta. Ja see osa, mida me ei näe ... noh, seda me ei näe.

Praktiliselt kõigi tuntud spordialade maailmarekordid on nii heaks aetud, et nende ületamiseks peaks kuni pensionieani iga päev kaheksa tundi treenima. Aga kui pensioniiga kätte jõuab, on ihu sporditegemiseks juba liiga närtsinud. Mis mõttega siis üldse rabelema hakata.

Muidugi võiks leiutada mõne senitundmatu spordiala. Täpsussülitamine. Pimesi vasaraheide. Kabemaadlus. Aga samas oleks enda leiutatud alal maailmameistriks tulemisel pettuse maik man. Ja tegelikult ei saa ju kunagi kindlalt väita, et keegi varem sama spordiala peale tulnud ei ole.

Ei, muidugi ma üritasin noores põlves omal moel surematuks saada. Kirjutasin jutte ja luuletusi, isegi paari lauluviisiga sain hakkama. Muidugi olid nad armsad ja tõtt-öelda tänu neile laulukestele sain ma isegi oma tulevase naisega tuttavaks, aga sellega asi ka piirdus. Ei mingeid miljonilisi lepinguid plaadifirmadega, ei maailmaturneed, ei andunud fänne, kes turnee sabas kõigil kontsertidel kaasa oleks tilkunud.

Mõne aja ma üritasin veel õpetajana maailma parandada ja kirjutasin ajalehtedesse pikki artikleid, kuidas ühiskonna uutele nõudmistele vastavat haridussüsteemi üles ehitada, aga siis sain aru, et see ei vii mitte kuhugi. Karavan lohiseb edasi, ükskõik kui ära koerad oma hääli ka ei hauguks.

Ja nii jäigi mulle alles ainult üks asi.

Töö.

Ja rutiin.

Pool seitse üles. Veerand kaheksa ummikus. Kaheksast viieni kontoris. Kuuest poole kümneni pubis. Kümnest kodus. Poole üheteistkümnest

magama. Ja nii iga päev.

- - - - -

Ma ei süüdistata oma naist milleski. Vastupidi. Ma saan väga hästi aru, miks ta välja kolis. Elu minu juures lihtsalt ei pakkunud talle midagi. Ta abiellus ju hoopis ühe teise poisiga. Poisiga, kes unistas kaugetest tähtedest ja talle laule kirjutas. Kuna ma teda viimati teatrisse viisin? Pinguta mälu, palju tahad - ei tule ette. Ilmselt ammu. Võibolla veel enne abiellumist.

Või mis seal veel teatrist. Me isegi ei rääkinud lõpuks enam üksteisega peagu üldse. Või siis ei pannud tähele, mis teine ütles. Teeb sama välja.

Ja nii juhtuski, et ühel õhtul, kui ma kell kümme uksest sisse astusin, polnud naist diivanil teleka ees. Ma ei pidanud isegi teistesse tubadesse vaatama, et teada - kui teda pole diivani peal, siis pole teda kuskil. Ta oli mu maha jätnud sõnagi lausumuata, hüvastijätukirjakest kirjutamata. Isegi kaasa ei võtnud midagi. Ei riideid. Ei ehteid. Ei raamatuid. Mitte midagi.

Kui siiber peab inimesel olema, kui ta lükkab lihtsalt kaks kätt taskusse ja läheb? Ilmselt väga siiber. Ja kuna kõik, mis teda ümbritseb, meenutab talle seda, millest ta eemale tahab pääseda, on ainult loomulik, et ta midagi kaasa ei tahtnud. Kui uus elu, siis uus elu. Ma mõistsin teda nii hästi. Vähemalt see kübeke meievahelisest mõistmisest oli alles.

- - - - -

Ma ei läinud teda otsima. Milleks? Tagasi tulema mul teda ilmselt veenda ei õnnestu, teeksin ennast ainult lolliks tema vanemate, sõbrannade, kolleegide või kelle iganes ees, kellega ta parajasti on. Ja kaotaksin viimsegi austuse, mida ta minu vastu ehk veel tunda võis.

Keskendusin hoopis endale ja üritasin ennast naise kadumise järel mitte ära kaotada. Midagi minu elust oli ju ikka alles ka.

Rutiin.

Ja nii jätkasin ma väliselt, nagu polekski midagi juhtunud. Pool seitse üles. Veerand kaheksa ummikus. Kaheksast viieni kontoris. Kuuest poole kümneni pubis. Kümnest kodus. Poole üheteistkümnest magama. Ja nii iga päev.

Aegajalt üritasin pubist suvalisi naisi kaasa vedada ja sageli õnnestus ka. Ega mehed pole ainus sugu, kelle esindajate hinges

laiutavad augud üheöösuhetega ajutist lappimist tahavad. Naised on täpselt samasugused. Vahel vaata et hullemadki.

Aga ainus, mida kogu see jama ei tee - ta ei lapi neid auke ühestki otsast. Ja nii lõpetasin ma naistega jamamise ära ning keskendusin joomisele. Ega naisi ja viina korruga pidada ei saagi, üks kipub ikka teist segama. Aga ilma naisteta juua on okei. Pole tarvis kellegi jaoks ei raha ega tähelepanu hoida.

Tööl käisin ikka edasi. Nii nagu kord ette nägi. Kaheksast viieni. Istusin oma kontorinurgas ja tõstsin pabereid ühest hunnikust teise. Kogu aeg ühtesid ja neidsamu. Ülemus vaatas, et ma töötan hästi, ning pigistas minu pohmahommikute ees silma kinni. Tõi mind hopis noortele kolleegidele eeskujuks ja pani autahvlile. Lollakas. Ta oli ammu ära unustanud, mis mu tööülesanded üldse olema pidid. Või et ta peaks ise mulle mingeid ülesandeid andma. Aga mulle sobis. Mina ei seganud kedagi ja keegi ei seganud mind.

- - - - -

Ja siis ühel päeval ei helisenud äratuskell. Ma tegin silmad lahti 6:25 nagu alati. Ma ei pidanud isegi kella vaatama, et seda teada. Ükskõik, kui palju õhtul joodud sai, ükskõik, kui hilja ma voodisse vajusin, ärkasin ma üles viis minutit enne tirinat. Nii ka seekord. Aga mida ei järgnenud, oli tirin.

Ootasin kindluse mõttes veel mõne minuti ja siis vaatasin kella. 6:33. Niisiis ei mingit eksitust. Minu ustav ärataja lihtsalt streikis.

Ja siis korruga jõudis mulle kohale, et isegi äratuskell on minust targem. Mina järgin ainult lollakat rutiini, kordagi eneselt küsimata, miks õieti. Aga lõpuks saab ka kellal villand ja ta otsustab tsüklis välja astuda. Lihtsalt ei tirise ja kogu lugu.

Kogu maailm asetus justnagu pea pealt jalgadele tagasi. Kesse sunnib mind oma elu nii mõttetult päevhaaval ära põletama? Mitte keegi. Ülemus veel kõige vähem. Ainult mina ise.

Ja kuigi õhtul sai joodud isegi tavapärasest natuke raskem peatäis, oli olemine ühtäkki täiesti klaar. Ei mingit rutiini enam! Nüüdsest hakkab elama iseendale!

Tormasin poodi, ostsin värsket kohvi ja sooje saiu ning tegin omale köögis hommikusöögi, millel oli üle paljude aastate päris söögi maitse. Lükkasin kardinad eest ning vaatasin tänavale. Ka seda polnud ma ilmselt ammu teinud. Mul ei tulnud meelde, et ma oleksin näinud, kuidas teisele poole tänavat viiekordne maja ehitati. Aga seal ta nüüd seisis kunagise lagununud garaažikompleksi asemel.

Rüüpasin kohvi ning vaatasin huviga, kuidas inimesed vastasmajas hommikut pidasid ja mida nad sel puhul tegid. Justnagu õpiksin ise uuesti hommikut pidama.

Ja siis korraga keerati korteriukse lukuaugus võtit. See oli nii ootamatu, et ma ei suutnud isegi reageerida. Lihtsalt istusin köögilaua taga, jõin kohvi ja kuulasin, mis toimub.

Uks lükati lahti. Sammud astusid sisse. Uks pandi kinni. Siis natuke aega ei juhtunud midagi. Ma tundsin, et tulija on mu avastanud, kuigi ta ei tea, kes ma olen. Nagu mina ei tea, kes on tema. Aga ta tajus, et ma istun köögis. Ta kõhkles. Kas tormata eesuksest tagasi välja või astuda kööki? Ma teadsin, et ta loeb minu tundeid sama moodi nagu mina tema omi.

"Tule edasi," ütlesin mõttes.

"Kindel?" vastas ta sama moodi. "Kas ma tahan teada, kes sa oled?"

"Ma ei tea. Aga Sa oled juba siin. Nüüd oleks tobe tagasi pöörata." Hetk vaikust.

"Sul on õigus," kuulsin oma mõtetes ja siis järgnesid sammud.

- - - - -

Uksele ilmus mu naine.

Me tundime korraga siirast üllatust ja üllatuse vastandit, kuidas iganes seda siis ka ei nimetataks. Jah, loomulikult ei saanud see olla keegi teine, kes sisse astus. Jah, loomulikult ei saanud see olla keegi teine, kes köögis kohvi jõi.

"Mida sa siin teed?" küsisime ühekorraga.

"Mina ... ma elan siin," vastasime samal moel.

"Kui kaua siis?"

"Kogu aeg olen elanud."

- - - - -

Jah, inimesed, kui te oma kaaslasega enam rääkida ei viitsi, siis vähemalt kuulake, mida tal öelda on. Siis saate teada, kui talle öisesse vahetusse tööd pakutakse. Suurem palk, rahulikumad otsad ja kui parajasti tööd ees ei ole, võid silma ka looja lasta. Ühtul poole kümnest kodunt ära, hommikul kaheksa paiku tagasi. Lõunaks magad välja ja pool päeva on veel täiesti enda päralt. Käi kasvõi iga päev teatris.

Kui on, kellega käia.